

POSTANOWIENIE

Dnia 14 lutego 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa E. [...] Sp. z o.o. spółki komandytowo-akcyjnej w W.
przeciwko R. G.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 14 lutego 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 24 marca 2016 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ § 1 i 2 k.p.c. wskazując na jej cechy konstrukcyjne i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia.

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. W przypadku powołania we wniosku przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. należy sformułować zagadnienie prawne oraz przedstawić odrębną, pogłębioną argumentację prawną wskazującą na zaistnienie powołanej okoliczności

uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 23 listopada 2010 r., II CSK 344/10, nie publ.). Powołanie we wniosku przesłanki określonej w punkcie drugim wymaga wskazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, nie publ.). Dla skutecznego natomiast powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej.

Zagadnienie dotyczące wątpliwości skarżącego co do wykładni pojęcia pozostawania w „gotowości świadczenia” nie nosi cechy istotności wobec oparcia go na twierdzeniach zgłoszonych w postępowaniu apelacyjnym i uznanych za spóźnione; nie stanowi bowiem istotnego zagadnienia prawnego taki problem prawny, którego rozstrzygnięcie nie miałoby żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy w stanie faktycznym ustalonym przez Sąd drugiej instancji lub wykraczający swym zakresem poza granice zasadniczej podstawy prawnej rozstrzygnięcia i irrelevantny dla oceny prawidłowości wykładni lub zastosowania (niezastosowania) właściwego przepisu prawa. Sformułowane zagadnienie prawne powinno odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, natomiast nie może mieć charakteru kazuistycznego i służyć uzyskaniu przez skarżącego odpowiedzi odnośnie do kwalifikacji prawnej pewnych szczegółowych elementów podstawy faktycznej zaskarżonego rozstrzygnięcia, a do takiego rezultatu zmierza wniosek w zakresie zagadnienia drugiego sformułowanego w oparciu o szczegółowe założenia z pominięciem spóźnienia twierdzeń faktycznych i rozkładu ciężaru dowodu tych twierdzeń. Do rozstrzygnięcia w postępowaniu kasacyjnym zagadnień prawnych sformułowanych jako przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania może dojść bowiem jedynie wtedy, gdy wskazane przez skarżącego podstawy

skargi kasacyjnej pozwalają na ich ocenę i sformułowanie na nie odpowiedzi. Przedstawiona w uzasadnieniu i powiązana z tym zagadnieniem kwestia ważności umowy przedwstępnej sprzedaży nieruchomości rolnej zawartej bezwarunkowo jest irrelevantna wobec braku w skardze zarzutu naruszenia art. 394 k.c. w aspekcie uznania przez Sąd drugiej instancji za zadatek kwoty wskazanej w umowie warunkowej. Z tej też przyczyny nie zachodzi potrzeba wykładni tego przepisu i art. 599 § 1 k.c. Zagadnienie dotyczące art. 378 k.p.c. nie nosi ani cechy nowości ani istotności, problem ten bowiem wielokrotnie był przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego i doktryny, zaś skarżąca wskazując we wniosku na dominujący pogląd podnosi argumenty dotyczące wadliwości stanowiska Sądu a nie kwestii prawnych. Nie zachodzi również potrzeba wykładni art. 385³ pkt 22 k.c. oraz 599 § 2 w zw. z 389 § 1 k.c. z tej przyczyny, że dotyczy on obrotu konsumenckiego a takiej okoliczności skarżąca w ogóle nie wykazuje, zwłaszcza okoliczności czy czynność sprzedaży nieruchomości była dokonana w zakresie działalności przedsiębiorstwa; jeżeli została dokonana poza tym zakresem podmiot dokonujący czynności nie może być bowiem uznany za przedsiębiorcę a jego kontrahent za konsumenta. Z tych też względów brak podstaw do przyjęcia, że zachodzi oczywista zasadność skargi kasacyjnej z powodu uchybień przepisom prawa o charakterze elementarnym i mającym charakter oczywisty, widoczny *prima facie*, zwłaszcza że skarżący jednocześnie wskazuje na wątpliwości natury prawnej a uzasadnienie wniosku w tym zakresie wykracza poza wiążące ustalenia Sądu drugiej instancji.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

aj

l.n